

ENTER

แผนก 19 ชั้น ตรง ต่อ หน้า ทพ

神界直屬
第十九號部門

水泉 Shui Quan ใช้น
Harumeki Pan ใช้น

3

บทนำ

นามของข้าคือเทียนเฟิงอิงเจา ลังกัด้วังเทียนเฟิง ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกสิบเก้าซึ่งขึ้นตรงต่อแดนเทพ แม้ตอนนี้จะทำงานมาได้สองเดือนแล้ว ทว่าก็ยังคงเป็นหัวหน้ามือใหม่ ช่วงนี้ข้าได้เรียนรู้การเผชิญหน้ากับรายงาน รายรับรายจ่ายประจำเดือนแบบหนึ่งๆ แล้วละ ถึงยังงี้เดือนนี้เราก็มิได้รับคนใหม่มาเพิ่ม รายได้รวมของแผนกจะไม่กระต่องขึ้นก็มิแปลกอะไร เราเลยยังจ่ายเงินเดือนตามปกติให้พนักงานมิได้อยู่ดี ข้า...มิรู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนจริงๆ เวลาต้องเจอหน้าลูกน้องที่ตั้งใจทำงาน

หลังเหตุการณ์ขายข้าวปั้นอันน่าอายนั้นข้าก็เลิกลคิดที่จะทำอาชีพเสริมด้วยตัวเองไปเลย การจะใช้ของที่เกิดจากลูกแก้วคริสตัลไปหาเงินยังคงเป็นเรื่องที่ยากเกินไปสำหรับข้าอยู่ดี ส่วนข้อเสนอของซีเซิงที่ให้ใช้หน้าตาหาเงินข้าก็มิคิดจะทำตามหรอก เพราะจันสิ่งทีข้าทำได้ในตอนนีก็คืต้องหาทางเพิ่มรายได้จากงานหลักให้ได้

แต่ทีน่าท้อใจก็คือเวลาล่วงผ่านไปอีกเดือนแล้ว เรากียังหาคนจากแดนวิญญานมาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่มิได้เลย

ตอนที่ซีเซิงมารายงานเรื่องนี้ แม้จะรู้สึกผิดหวังแต่ก็มิแปลกใจเท่าไร ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเรื่องหัวหน้าและสวัสดิการแยๆ ของแผนกสิบเก้า

น่าจะแพร่สะพัดไปทั่วแดนวิญญานหมดแล้ว จะหวังให้เปลี่ยนภาพจำในเวลาสั้นๆ แค่นี้คงไม่พอ เราอาจต้องลองหาวิธีโฆษณาแบบอื่นดู ไม่งั้นพวกวิญญานที่ตอนแรกไม่อยากมาอยู่แล้วไม่ว่ายังไ้ก็คงไม่มีทางเปลี่ยนใจมาเข้าอาจแสดงสีหน้าหือแหือออกมาชัดไป ซี้เชิงรายงานเสร็จจึงเอ่ยปากพูดปลอบใจซ้ำ

"ท่านอิงเจาครับ การรับคนใหม่มันไม่ง่ายจริงๆ นะครับ ก่อนหน้านี้ผมลองไปศึกษามาแล้ว วิญญานที่ตรงตามเงื่อนไขการรับสมัครเจ้าหน้าที่ต้องมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดหลายอย่าง ก่อนอื่นคือต้องไม่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่จากนั้นก็ต้องประเมินบุคลิกภาพ แล้วก็ต้องไม่มีญาติพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งหมายความว่าต้องตายมานานพอสมควรแล้ว หลังตรวจสอบเรื่องพวกนี้เสร็จ วิญญานดังกล่าวยังต้องเซ็นสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายมนุษย์ แล้วยังมีกฎเกณฑ์ปลีกย่อยอีกมากมายที่ต้องปฏิบัติตาม...จริงๆ เงินเดือนน้อยก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่ครับ ทุกคนก็ไม่ได้ถือสาไม่ใช่หรือครับ"

พอฟังเขาพูดจบข้าก็ยิ่งหมดหวังกับการรับสมัครเจ้าหน้าที่เข้าไปอีก แค่เงื่อนไขว่าต้องตายมานานพอสมควรข้อนี้ข้อเดียวก็หมายความว่าผู้ที่เราจะรับมาได้จะมีแค่วิญญานเก่าๆ ที่ไม่เพียงมีภาพจำฝังใจต่อแผนกสิบเก้า แม้ได้ยื่นข่าวรับคนมานานแต่ก็ไม่เคยคิดจะสมัคร...หรือไม่ก็ไม่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์

ควรจะทำยังไงดี ถ้าต้องพึ่งแค่เจ้าหน้าที่เท่าที่มีอยู่แล้วหวังจะเพิ่มผลงาน...หรือว่าจะให้คุณจี้มาเปิดเวิร์กช็อปสอนเทคนิคการทำงานให้ทุกคน?

แต่รู้สึกว่าการเสนอข้อเรียกร้องแบบนี้ คุณจี้คงไม่เห็นด้วยหรอก ทว่านี่ก็เป็นเพียงการคิดล่วงหน้าของข้าเองเท่านั้น ต้องถามก่อนถึงจะรู้คำตอบ ถ้าฉันควรจะหาเวลาลองไปถามเขาดูดีไหมนะ

"แล้วรับวิญญานที่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่เข้าทำงานไม่ได้หรือ"

ถ้าสามารถรับวิญญานที่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่เข้าทำงานได้ เราก็จะมีตัวเลือกมากขึ้นอีก ข้าจึงลองถามออกไปด้วยความหวังเล็กๆ

"ท่านอิงเจาครับ เรื่องนี้ผมตอบไม่ได้เลยจริงๆ ครับ เพราะกฎระเบียบ

ต่างๆ เกี่ยวกับการรับสมัคร ทางแดนเทพเป็นคนกำหนดมา ตั้งแต่สมัยก่อน จนถึงตอนนี้เราก็รับแค่วิญญานที่ไม่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่เท่านั้น ผมไม่รู้เหตุผลเบื้องหลังก็เลยไม่รู้เหมือนกันว่าจะฝ่าฝืนกฎพวกนี้ได้ไหม"

พอได้รับคำตอบแบบนี้ข้าก็ขมวดคิ้ว ความคิดมากมายผุดขึ้นมาในหัวอีก จะให้ข้ากลับไปแดนเทพอีกรอบเพื่อหาเหตุผลของการตั้งกฎพวกนี้ แล้วก็ลองดูว่าจะสามารถปรับเปลี่ยนได้ไหมจั้นหรวอ แต่ข้าเพิ่งกลับมาจากที่นั่นเองนะ เดือนนี้ก็แทบจะไม่ได้เข้าทำงานเลยเพราะมัวแต่จัดการกับอดีต หัวหน้าแผนกพวกนั้น ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปก็ดูท่าจะไม่ค่อยดีหรือเปล่า พวกเขาอาจเริ่มคิดกันว่าข้าไม่อยู่ที่นี้ จริงๆ อยากลาออกกลับไปอยู่แดนเทพนานแล้ว

ต่อให้ข้าเป็นหัวหน้าแผนก ไม่จำเป็นต้องลงงานก็เถอะ แต่ก็ไม่ควรไม่เข้าบริษัทนานๆ ฟังก์ชันที่คุณจีต้องการข้าก็ยังไม่มีความแม้แต่จะเริ่มศึกษาเลย...ถ้าฉันเริ่มจากการปรับปรุงด้านอื่นก่อน แล้วค่อยคิดเรื่องรับสมัครคน?

ถ้าเปลี่ยนกฎเรื่องการจ่ายเงินเดือนก่อน อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าคนที่กำลังทำงานอยู่จะได้รับผลตอบแทนมากขึ้น

"ซีเซิง เดือนนี้เหมือนเดือนที่แล้วเลย เจ้าหน้าที่ที่ที่ไม่ได้ทำภารกิจอะไรเลย เราจะไม่จ่ายเงินให้แล้วนะ แล้วก็...สำหรับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานสำเร็จ เราจะไม่เปลี่ยนรูปแบบการจ่ายเงินดีไหม เป็นแบบจ่ายตามผลงาน ทำเท่าไรได้เท่านั้น แบบนี้จะยุติธรรมมากกว่าหรือเปล่า"

พอข้าเสนอความคิดนี้ออกไป ซีเซิงก็เบิกตากว้าง สิ้นน้ำดูตกใจสุดๆ

"ท่าน...ในที่สุดท่านก็รู้สึกว่พนักงานที่หาเงินไม่ได้พวกนั้นเป็นภาระแล้วหรวอครับ ท่านจะเลิกเฉลี่ยเงินเดือนเท่าๆ กัน และไม่ดูแลพวกเขาอีกต่อไปแล้วใช่ใหมครับ"

คำถามนี้ข้าควรตอบยังงดี ในความคิดของซีเซิง ข้าคงเป็นหัวหน้าที่นี่ถึงพนักงานเป็นหลักและใจกว้างกับพนักงานอย่างไม่มีเงื่อนไขใช่ไหม พอข้าถามคำถามนี้ออกไปเขาถึงได้ตกใจขนาดนั้น

แล้วจะให้ข้าทำลายภาพลักษณ์นี้หรวอ แต่ความจริงข้าก็ไม่ได้มี

ความเมตตากรุณาขนาดนั้น ข้าแค่อยากทำดีกับคนที่มีความประโยชน์ต่อแผนกเท่านั้นเอง ที่ข้าเอาแต่คิดเรื่องจ่ายเงินเดือนเต็มให้พนักงานไม่ได้ หลักๆ ก็เพราะคิดว่าคุณจี้ทำงานหนักขนาดนั้น ผลงานของทั้งบริษัทเขาก็เป็นคนแบก แต่บริษัทกลับให้เงินเดือนเขาอย่างไม่เป็นธรรม...

หรือบางทีอาจเป็นเพราะข้าเอาแต่เฝ้าดูคุณจี้ทำภารกิจ ไม่ได้ไปดูคนอื่นเลย พอวัดแค่จากผลงานก็เลยมองไม่เห็นความพยายามของคนอื่นๆ?

...แต่จากมุมหัวหน้าแผนก จริงๆ แค่ดูผลงานก็พอแล้วไม่ใช่หรอ

"ก็เพราะเงินไม่พอนะสิ ถ้าเงินพอผมก็อยากจ่ายเงินเดือนให้ครบทุกคนเหมือนเดิม..."

"ไม่ว่าท่านจะอยากใช้วิธีไหนจ่ายเงินเดือน ผมก็ไม่ขัดข้องหรอกครับ แต่ที่บอกว่าทำเท่าไรจ่ายเท่านั้น มันจะไม่มีเขตแดนใช้ใหม่ครับ แบบนี้คุณจี้ก็จะได้เงินเยอะอยู่คนเดียววนะสิ แล้วเงินเดือนของผมกับลัวหลังก็ไม่วู้จะคำนวณยังได้ว้ย"

ซีเซิงถามมาแค่คำถามเดียว แต่ทำให้ข้ารู้สึกว่เรื่องราวซับซ้อนขึ้นมาทันที

ฟังแล้ว...ดูเหมือนว่าแบ่งเงินเดือนเท่าๆ กันจะง่ายกว่าแฮะ เงินเดือนของซีเซิงกับลัวหลังก็ต้องแบ่งมาจากรายได้ของเจ้าหน้าที่ ถ้าจะระบุเป็นตัวเลขเป๊ะๆ ก็กลัวว่าเขาทั้งสองคนจะไม่พอใจ แต่ถ้าให้มากไปคุณจี้ก็อาจไม่พอใจเหมือนกัน เพราะเงินของบริษัทแทบทั้งหมดก็เป็นเขาที่หามา ถ้าเงินเดือนของพวกเขาซีเซิงเยอะ ก็หมายความว่าเงินเดือนของคุณจี้จะน้อยลง...

ช่างเป็นสถานการณ์ที่เลือกทางไหนก็ม้แต่จะทำให้ใครสักคนไม่พอใจ ถ้าอย่างนั้นไม่ทำอะไรเลยน่าจะดีที่สุดไหม ตอนนี้อย่าว่าเอาแบบนี้ไปก่อน เอาไว้ข้าคุยเรื่องฝึกอบรมพนักงานกับคุณจี้ก่อนแล้วค่อยว่ากันใหม่

"ผมคงคิดน้อยเกินไปหน่อย เดือนนี้จ่ายด้วยวิธีเดิมไปก่อนแล้วกัน ไม่งั้นจะจัดการลำบากครับ"

"ได้ครับ! ไม่มีปัญหาเลย!"

และแล้วเรื่องการจ่ายเงินเดือนเดือนนี้ก็จบลงไปตามนี้ ข้าตัดสินใจ

จะลงแรงไปกับการพัฒนาฟังก์ชันใหม่ของลูกแก้วคริสตัลกับการฝึกอบรมพนักงานแทน หวังว่าจะมีความคืบหน้าแบบก้าวกระโดดบ้าง

เพราะไม่อยากสิ้นเปลืองเวลาในที่ทำงาน ข้าเลยจะแอบเอาลูกแก้วคริสตัลกลับบ้าน ใช้เวลาตอนอาบน้ำหรือก่อนนอนศึกษามัน ยังไงซะคุณจิ้งกินข้าวเสร็จแล้วก็ขึ้นชั้นบน แทบไม่ลงมาดูชั้นล่างเลย ข้าทำแบบนี้ไม่น่าจะโดนจับได้

แต่จะว่าไป...ตอนนี้สถานการณ์แห่งเทพของข้าก็เปิดเผยแล้ว คนในแผนกสิบเก้าก็น่าจะรู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว เพียงแต่พวกเขาไม่รู้ข้ามาจากวังเทียนเฟิง และไม่รู้ว่าวังเทียนเฟิงมีสถานะอะไรในแดนเทพ

สรุปก็คือทั้งคุณจิ้ง ซีเซิง และลั่วหลิงต่างก็เปลี่ยนมุมมองในใจเกี่ยวกับข้ากันใหม่หมดแล้ว เพียงแต่ภายนอกก็ยังทำตัวเหมือนเดิม ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไร

ตอนนี้ลั่วหลิงน่าจะคิดว่าภูมิหลังข้าไม่ชัดเจนและลึกลับซับซ้อนไม่ใช่เทพที่เขาจะล่วงเกินได้ ก็เลยตัดสินใจให้ความร่วมมือเต็มที่ ยิ่งงั้นตอนนี้ข้าก็ดูเหมือนหัวหน้าที่เปิดเผย ต่อไปในด้านการทำงานก็คงไม่มีปัญหาใหญ่อะไร

ส่วนซีเซิงตอนนี้คิดว่าข้าเป็นเทพที่มีสถานะสูง ต้องเกาะข้าไว้ให้แน่นๆ แค่นี้ตามข้าไปเรื่อยๆ ยิ่งไกลอนาคตก็สดใส เขารอมานานกว่าจะเจอหัวหน้าดีๆ สักคน ก็ต้องตามติดไว้ให้ดีสักหน่อย

ส่วนคุณจิ้งคงคิดว่าข้ามีภูมิหลังที่แข็งแกร่งพอ ซาติตระกูลไม่ธรรมดา แต่น่าเสียดายที่หัวคงไปกระแทกอะไรสักอย่าง ไม่เข้าใจว่าคิดอะไรถึงได้มาทำงานในแผนกไร้ประโยชน์แบบนี้ แม้ว่ามันจะเป็นผลดีต่อแผนกสิบเก้าก็เถอะ แต่เขาก็นึกคิดว่าข้าควรกลับไปหาทางอื่นที่ดีกว่า

แล้วข้าไปรู้เรื่องพวกนี้มาได้ยังไงนะเธอ...ก็อ่านใจมานะสิ แต่ก่อนตอนอยู่แดนเทพข้าไม่ค่อยสนใจหรอกว่าคนรอบตัวจะมองข้ายังไง แต่ตอนนี้...นี่เป็นการดำรงตำแหน่งในการทำงานครั้งแรกของข้า ถ้ารู้ทันเวลาว่าพนักงานมองข้ายังไงก็จะช่วยให้ข้าปรับแนวทางการทำงานได้ ข้าคิดว่าการทำเช่นนี้เป็นเรื่องจำเป็น

โชคดีที่ช่วงนี้ข้าอ่านนิยายมาหลายเรื่อง ไม่นั่นก็คงไม่รู้จริงๆ ว่าคำว่า 'เกาะเขา' มันหมายความว่ายังไง ถ้าแปลตรงตัวละก็น่ากลัวชะมัด

เรื่องอบรมพนักงาน ข้ารีบไปปรึกษากับคุณจี้ทันที ซึ่งก็เป็นไปตามที่ข้าคิดไว้ พอข้าพูดความคิดของข้าจบเขาก็ขมวดคิ้วมุ่น แล้วปฏิเสธออกมาตรงๆ ทันที

"ผมขอปฏิเสธครับ ทักษะที่ใช้ในการกิจ เจ้าหน้าที่ควรค่อยๆ เรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านประสบการณ์จริงจากการทำภารกิจซ้ำๆ การเปิดเวิร์กช็อปแบ่งปันประสบการณ์ไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไร ถ้าจะให้ผมไปเป็นวิทยากรละก็สุ่มเอาเวลาไปพัฒนาฟังก์ชันบันทึกภาพจากภารกิจดีกว่า ให้พวกเขาเรียนรู้ผ่านภาพเอาเอง อีกอย่างถึงพวกเขาจะดูภาพจริงๆ แต่อย่างมากที่สุดก็แค่รู้วิธีรับมือกับสถานการณ์เฉพาะหน้าบางอย่าง ทักษะจริงๆ ก็ยังต้องใช้เวลฝึกเองอยู่ดี ท่านคงไม่ได้หวังว่าพวกเขาเพียงแค่อ่านดูใช้หูฟังแล้วจะทำได้ทุกอย่างเลย ใช่ไหมครับ หากท่านคาดหวังแบบนั้นละก็ ผมว่าล้มเลิกการอบรมให้เร็วที่สุดจะดีกว่าครับ"

คุณจี้พูดจี้ใจดำเหมือนเคย ฟังเขาวิเคราะห์จบแล้ว ข้าก็พยักหน้ารับอย่างครุ่นคิด

ฟังก์ชันบันทึกภารกิจดูจะเป็นไอเดียที่ดี ต่อให้ไม่ได้เอาไปให้คนอื่นดู ข้าก็ยังใช้ดูเองได้ อย่างตอนที่กลับไปแดนเทพครั้งนี้ ข้าก็พลาดภารกิจไปตั้งมากมาย ถ้ามีภาพหรือคลิปวิดีโอก็เท่ากับดูย้อนหลังได้ แถมภารกิจของเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ก็สามารถบันทึกไว้แล้วส่งให้คุณจี้ช่วยดูว่ามีปัญหาอะไร แล้วอนาคตถ้ามีพนักงานใหม่เข้ามาก็ให้เขาดูคลิปก่อนเพื่อทำความเข้าใจเนื้องานได้เลย เยี่ยม! ศึกษาเรื่องนี้ก่อนเลยแล้วกัน!

"คุณจี้ ขอบคุณสำหรับคำแนะนำะ ผมว่ามันช่วยได้เยอะเลย"

"...ส่วนไหนหรือครับ ฟังก์ชันบันทึกภาพ?"

"ใช่เลย! ผมนึกถึงวิธีใช้งานได้หลายอย่างเลยจริงๆ ควรพัฒนาฟังก์ชันนี้ตั้งนานแล้ว ทำไมแต่ก่อนถึงนึกไม่ถึงนะ"

หลังจากที่ข้าพูดแบบนั้น สายตาที่คุณจี้มองมาก็เต็มไปด้วยความสงสัย

ข้าเลยรีบอ่านใจเขา

จากสิ่งที่อ่านได้ คุณจี้...คงกลัวว่าข้าจะก่อเรื่องวุ่นวายเพิ่มขึ้น แล้วก็หาเรื่องเดือดร้อนมาให้เขาอีก เรื่องที่จะให้เขาช่วยดูแลก็คงเป็นไปได้ยาก เว้นเสียแต่ว่าข้าจะจ่ายเงินเดือนมากกว่านี้ได้...

...แต่คุณจี้ก็รวยจะตายไป ถึงจะจ่ายเงินให้ก็ใช้ว่าเขาจะอยากทำ

หลังจากยืนยันทิศทางการศึกษาเสร็จ ข้าก็ตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะแอบเอาลูกแก้วคริสตัลกลับบ้าน แล้วใช้เวลาหลังเลิกงานศึกษาต่อ

วันถัดมาข้ากับคุณจี้ก็มาถึงห้องทำงานตรงเวลา ตอนแรกคิดว่าวันนี้คงไม่มีอะไรแตกต่างจากปกติ แต่นึกไม่ถึงว่าทันทีที่เดินเข้าไปซีเซิงก็รีบเดินมาหาด้วยสีหน้าที่ดูตื่นตกใจเล็กน้อย

"ท่านอิงเจา มีแขกมาหาครับ ผมให้เขาไปรอที่ห้องทำงานของท่านแล้ว"

"แขก? ใครเหรอ"

ในโลกมนุษย์ข้าไม่รู้จักใครนอกเหนือจากพนักงานที่นี่ การมีแขกโผล่มาเองโดยไม่ได้รับเชิญทำให้ข้ารู้สึกงุนงงมาก

"เป็นแขกจากแดนเทพครับ"

ซีเซิงรายงานอย่างตึงเครียด

"ท่านนั้นบอกว่า...เขาเป็นพ่อของท่านครับ"

บทที่ 1

ข้อมูลแขกที่ซีเซิงบอกทำให้อิงเจาชะงักไปครู่หนึ่ง

พ่อข้า? ท่านพ่อของข้าจริงหรือ ทำไมจู่ๆ ท่านพ่อถึงมาที่โลกมนุษย์
คงไม่ใช่พวกแปลกๆ ที่แอบอ้างเป็นญาติแบบมั่วๆ ปลอมตัวมาหลอกละ
แต่ซีเซิงบอกว่าเป็นแขกจากแดนเทพ ถ้ามาจากแดนเทพก็คงไม่ใจกล้า
ขนาดนั้นมั้ง...แต่เอาเถอะ เข้าไปดูด้วยตัวเอง

"เพราะว่าแผนกสิบเก้าไม่มีแขกมานาน ขาดประสบการณ์ในการรับแขก
คุณถึงได้ตื่นเต้นขนาดนี้ใช่ไหม"

ท่าทีของซีเซิงทำให้อิงเจาสงสัยหน่อยๆ แต่พอเขาถามออกไปแล้ว ซีเซิง
กลับส่ายหน้า

"ไม่ใช่เรื่องนี้หรอกครับ ท่านอิงเจา ท่านมีชาติตระกูลสูงศักดิ์ มาจาก
ตระกูลใหญ่ในแดนเทพใช่ไหมครับ"

"เอ่อ...ก็ประมาณนั้น"

พูดให้ถูกก็คือเป็นกลุ่มอำนาจอันดับหนึ่งของสวรรค์ แต่ข้าคงไม่ต้อง
อธิบายละเอียดขนาดนั้นหรอก...

"จันทพของท่านก็ต้องเป็นเทพระดับสูงสุดแน่เลย! ผมมันก็แค่เขียนจิ้งจอก
น้อยๆ คนหนึ่ง เจอบุคคลสำคัญจากแดนเทพครั้งแรกจะไม่ตื่นเต้นได้อย่างไร

ละครับ! ถ้าผลทำให้เขาไม่พอใจขึ้นมา แคเขากระดิกนิ้วก็คงทำให้ผม
สลายไปได้เลย"

พอได้ยินซีเซิงพูดแบบนั้น อิงเจาก็เผลอยากจะแก้ตัวแทนบิดาว่า
'ท่านไม่ใช่เทพประเภทนั้นหรอก' แต่ก่อนจะเอ่ยขึ้นเขาก็ลองนึกย้อนไปถึง
เรื่องในอดีตของเหลียนเมืองอย่างจริงจัง แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกขึ้นมาว่าความหวาดกลัว
ของซีเซิง...เหมือนจะมีเหตุผลอยู่บ้าง

จะพูดยังไงดีละ...ท่านพ่อข้าไม่ใช่เทพชั่วร้ายที่เขินฆ่าคนอย่างไร้เหตุผล
หรอก แต่เขาก็ถนัดเรื่องทำให้คนหายตัวไปจริงๆ เอ่อ แต่พูดแบบนี้ก็เหมือนจะ
ไม่ถูกซะทีเดียว ควรบอกว่าเรามีพลังที่ทำให้ใครก็ตามสลายกลายเป็นฝุ่นได้
ภายในพริบตาจริง แล้วเท่าที่ข้าจำได้เขาก็เคยใช้พลังนั้นมาแล้วหลายครั้ง
แต่ไม่ใช่เพียงเพราะความชอบหรือความไม่ชอบส่วนตัว ปกติมักจะเป็นคนที่
ถูกตัดสินโทษแล้ว...ประมาณนั้นมั้งนะ

"ไม่ต้องกังวลขนาดนั้น ท่านพ่อไม่ทำร้ายคนที่ไม่มีความผิดหรอก ถ้าคุณ
ไม่เคยทำสิ่งชั่วร้ายอะไร เมื่ออยู่ต่อหน้าเขาไม่ว่ายังไงก็ปลอดภัย"

อิงเจาปลอบซีเซิง แต่คำพูดเขาทำให้ซีเซิงกังวลหนักกว่าเดิม

"เรื่องแบบไหนถึงจะเรียกว่าชั่วร้ายละครับ ะ...ผมอยู่มานานขนาดนี้
ก็ต้องเคยทำเรื่องไม่ดีมาบ้างแหละครับ ไม่มีทางพูดว่าตัวเองไร้ความผิดอย่าง
ไม่รู้สึกละอายใจได้หรอก ท่านพ่อของท่านมองเห็นบาปกรรมทันทีเลยหรือเปล่า
ท่านอิงเจา ได้โปรดช่วยขอความเมตตาให้ผมด้วยนะครับ!"

คำพูดของเขาทำเอาอิงเจาปวดหัวขึ้นมาทันที

ซีเซิงคิดมากเกินไปหรือเปล่า เอาเรื่องเล็กๆ ที่เคยทำมาทำให้เป็น
เรื่องใหญ่ เรื่องชั่วร้ายที่သူเหมือนไม่ใช่เรื่องที่เขาจะทำได้เลยนะ บำเพ็ญเพียร
เป็นเซียนแล้วด้วยซ้ำ ไม่น่าจะชั่วร้ายถึงขั้นนั้น

ส่วนคำถามที่ว่าท่านพ่อมองทะลุบาปกรรมในทันทีเลยหรือไม่นั้น...
ข้าควรบอกไหมว่าจริงๆ แล้วข้าไม่ได้สนิทกับท่านพ่อขนาดนั้น เรามีความสามารถ
อะไรซ้ำเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน

"วางใจเถอะ ถ้าคุณเป็นคนที่สมควรตายละก็ พอเจอน้ำก็คงโดนเผา

"ไปแล้ว ไม่มีทางรอนจนถึงตอนนี้แล้วยังไม่เผาคูณหรือ"

อิงเจาตัดสินใจใช้คำพูดแบบตรงๆ เพื่อปลอบใจ คราวนี้ทำให้สี่เซิง ผ่อนคลายลงบ้างสำเร็จ

"เยี่ยมไปเลย ฉันผมก็คงปลอดภัยแล้วสินะครับ เสี่ยวจี้ นายอยู่ข้างนอก ดึกว่าไหม ไม่ต้องเข้าไปพัวพันกับท่านอิงเจา ถึงยังไฉนนายก็เป็นวิญญาณที่ไม่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ ถ้าโดนเจอตัวเข้าล่ะก็ ถูกท่านเทพเผาขึ้นมาจะทำยังไง"

ตอนแรกอิงเจาไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้ แต่พอถูกเตือนเขาก็เริ่มเครียดขึ้นมา
"ผมไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้เลย! คุณจี้ คุณหาที่ซ่อนตัวก่อนดีกว่านะ!"

"..."

จี้หวังซุมองอิงเจาอยู่พักหนึ่งก่อนจะพูดขึ้น

"เจ้าหน้าที่ทุกคนเป็นวิญญาณที่ไม่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ทั้งนั้น ถ้าเจอนั่น แล้วโดนเผาทั้งหมด ฉันแผนกลับเก่านี้ก็คงได้ปิดตัวพอดีซะใหม่ครับ ใช้สมองสักนิดเถอะครับ ในเมื่อแดนเทพอนุญาตให้เราทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ได้ แล้วจะมากัดบัญชีความผิดในชาติที่แล้วอีกได้ยังไงครับ เว้นแต่พ่อของท่านจะไม่ฟังเหตุผลและไม่สนใจกฎเกณฑ์ของแดนเทพ เขาเป็นแบบนี้แหละครับ"

ซำก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาเป็นแบบนี้หรือเปล่า

อิงเจานิ่งหน้าขณะที่ยึดแบบนี้อยู่ในใจ เขารู้สึกลึกๆ ว่าตนไม่ค่อยเข้าใจ ท่านพ่อของตัวเองเลย ตอนนี้ถ้าอยากจะหาคำตอบเพิ่มก็ไม่ทันแล้วด้วย

เอาจริงๆ ถ้าเผาทะพองคืออื่นโดยไม่ผ่านกระบวนการตัดสินใจโทษก่อน ก็ถือว่าไม่ฟังเหตุผลและเป็นการไม่สนใจกฎแดนเทพซะใหม่ แต่กฎของแดนเทพนั้นเดิมเขาก็เป็นคนชี้ขาดอยู่แล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์ไปควบคุมเขา เพราะฉะนั้น...เรื่องนี้จะพูดยังไงดีล่ะ

"เข้าไปพัวพันกันเถอะ อย่าปล่อยให้พ่อของท่านรอนานเลย"

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อิงเจาจึงใช้พลังอ่านใจ อยากรู้ว่าตอนนี้จี้หวังซุคิดอะไรอยู่

อยากเห็นจริงๆ เลยว่าท่านเทพที่เลี้ยงลูกออกมาได้ชื่อป๊อขนาดนี้มีหน้าตาแบบไหน ถ้าไม่ให้ฉันเข้าไปด้วยก็อดเห็นนะสิ

โชคดียี่สิบห้าพันของอิงเจาไม่มีพลังอำนาจ ถ้าเขาได้ยินคำพูดที่ไม่เคารพแบบนั้นเข้าก็โกรธเลยจริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น...ถึงยังงั้นในแดนเทพก็ไม่มีใครกล้าพูดแบบนี้กับเขา ไม่มีตัวอย่างให้อ้างอิงเลย...

อีกอย่างอะไรคือ 'เลี้ยงลูกออกมาได้ชื่อป๊อขนาดนี้' มันต้องชื่อป๊อขนาดไหนกัน ถึงสองเดือนนี้เขาจะทำเรื่องไร้สาระไว้มันน้อย แต่ก็แค่เรื่องนิดๆ หน่อยๆ เองไม่ใช่หรอ

"...งั้นก็เข้าไปด้วยกันเถอะ ซีเซิง ในบริษัทเรามีข่าวกับขนมสำหรับรับแขกใหม่ ถ้ามีก็ช่วยเอาเข้าไปให้ด้วยนะ"

ในความคิดของอิงเจา เมื่อท่านพ่อเดินทางมาเยี่ยมถึงที่ทำงานของตัวเอง ในฐานะหัวหน้าแผนกก็ควรจะต้องต้อนรับตามมารยาท แต่พอเขาพูดจบ ซีเซิงกลับมีสีหน้าลำบากใจ

"แล้วถ้า...ไม่มีล่ะครับ"

พูดแบบนี้ก็แปลว่าไม่มีสินะ

ยังก็เป็นแผนกที่ไม่ได้มีธุรกิจติดต่อกับโลกมนุษย์อยู่แล้ว ปกติก็ไม่มีคนนอกที่เหมายื่น การไม่ได้เตรียมของรับแขกไว้ก็ดูจะเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล ยิ่งไปกว่านั้นบริษัทก็ไม่มีเงินทุนจัดสรรงบประมาณสำหรับน้ำชาและของว่างอยู่แล้ว...พอดิมาถึงตรงนี้ยังไม่ทันที่อิงเจาจะได้ตอบอะไรซีเซิงก็พูดต่อเสียงสั้น

"ผมขอเป็นเจ้ามือเองครับ! เดี่ยวผมออกไปซื้อให้! ขอแค่สิบห้านาที ไม่สิสิบนาทีได้ไหมครับ"

พอเขาพูดแบบนี้ อิงเจาก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังรีดไถพนักงานอย่างไรรูปอย่างนั้น

"ไม่ต้องหรอก แบบนั้นผมเกรงใจแย่เลย..."

"ท่านอิงเจาอย่าเกรงใจไปเลยครับ! การได้เลี้ยงของว่างท่านเทพถือเป็นเกียรติของผมครับ! ให้ผมไปเถอะ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลย!"

ซีเซิงพูดพลางวิ่งพรวดออกไปจากบริษัทโดยไม่สนใจที่อิงเจาห้าม

ท่านพ่อข้าไม่ได้เห็นใครขัดตาแล้วเผาทิ้งซะหน่อย แต่เขาก็ไม่ใช่คนที่จะให้ของดีๆ กับคุณเพราะคุณเลี้ยงของว่างเหมือนกัน! คุณจะทำแบบนี้ไปทำไมเนี่ย!

"เทพชั้นสูงบนแดนเทพจะอยากกินของในโลกมนุษย์หรือครับ"

หลังจากที่เซ็งวิ่งออกไป จี๋วังซู่ก็ขมวดคิ้วถามขึ้น

"ก็น่าจะกินนะ ถึงเทพส่วนใหญ่จะไม่ได้ให้ความสำคัญกับความอยากกิน แต่ขอแค่เป็นของอร่อย เทพส่วนใหญ่ก็ไม่ปฏิเสธที่จะกินสักคำหรอก"

อิงเจาอธิบายเล็กน้อย ขณะที่จี๋วังซู่กลับมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ

"เทพส่วนใหญ่หรือครับ ผมนึกว่ามีแค่ท่านที่เป็นแบบนี้ซะอีก"

...คุณจี๋ แต่ก่อนเวลาคิดว่าข้าชอบกิน อย่างน้อยก็แค่คิดอยู่ในใจ ตอนนี้อยู่ตอออกมาตรงๆ แบบไม่แคร์อะไรแล้วหรือ ที่นี้ข้าก็เถียงกลับได้แบบเปิดเผยแล้วใช่ไหม

"คุณจี๋ คุณดูเหมือนจะเข้าใจผมผิดมาตลอดเลยนะ ในความคิดคุณ ผมตะกละมากเลยใช่ไหม"

"ครับ"

"จริงๆ แล้วไม่ใช่อย่างนั้นนะ ถึงแม้ว่าสิ่งที่ผมทำได้จากลูกแก้วคริสตัลจะเป็นอาหารทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่ผมอยากทำคืออาหารหรือครับ"

"ครับ"

"ส่วนที่ผมกินอาหารที่คุณทำหมดทุกครั้งก็เพราะฝีมือคุณดีมากต่างหาก ถ้าเป็นคนอื่นก็คงกินหมดเหมือนกันแหละ"

"ครับๆ"

"...คุณจี๋ คุณตั้งใจฟังผมอยู่หรือเปล่า"

ถึงแม้ว่าจี๋วังซู่จะตอบรับและพยักหน้า แต่ท่าทีของเขาก็ทำแบบขอไปทีจนอิงเจาดูออกทั้งหมด

"จริงๆ แล้วท่านไม่ต้องพยายามอธิบายขนาดนั้นหรือครับ ต่อให้ท่านพูดมากแค่ไหน ผมก็เชื่อแค่สิ่งที่ตัวเองเห็นเท่านั้นครับ"

"..."

ความหมายคือไม่ว่าข้าจะพูดอะไร คุณจี๋ก็จะไม่เปลี่ยนความคิดเลยสินะ...

อิงเจาตัดสินใจเลิกพูดเรื่องนี้ สงบสติอารมณ์ลงแล้วเดินไปที่หน้าประตูห้องทำงานของตัวเอง ก่อนจะเคาะประตู

"เข้ามาสิ"

เสียงที่ดังออกมาจากข้างในเป็นเสียงของ 'มหาเทพเหลียนเม้ง' ท่านพ่อของเขาจริงๆ ทั้งที่ได้ยินเสียงนี้ในโลกมนุษย์แต่กลับทำให้เขารู้สึกเหมือนกลับไปที่แดนเทพ และการแต่งตัวที่ไม่เข้ากับโลกมนุษย์ของเหลียนเม้งก็ยิ่งทำให้ความรู้สึกนี้เด่นชัดขึ้นอีก

ท่านพ่อของเขาเป็นเทพที่ทำตามใจตัวเองมาตลอด ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ใดๆ แม้แต่ตอนมาอยู่โลกมนุษย์ก็ไม่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เมื่อทั้งสองเดินเข้าไปในห้อง ตอนนั้นเหลียนเม้งนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของอิงเจา มือถือลูกแก้วคริสตัล กำลังตรวจสอบมันอย่างสบายๆ ลูกแก้วคริสตัลในมือเขาเปล่งประกายแสงระยิบระยับ ไม่รู้ว่าเขากำลังอ่านข้อมูลหรือทำวิจัยอะไรอยู่กันแน่

เมื่อจู่ๆ ชูมมองเห็นใบหน้าของเหลียนเม้งชัดๆ ก็ถึงกับชะงักไป ส่วนเหลียนเม้งเมื่อมองเห็นอิงเจาก็คลี้อยมบาง

"อิงเจา ไม่เจอกันนานเลย การฝึกฝนหาประสบการณ์ในโลกมนุษย์เป็นอย่างไรบ้าง เริ่มชินแล้วหรือยัง"

ตอนที่อิงเจากลับไปแดนเทพก่อนหน้านี้เขาไม่ได้เจอเหลียนเม้ง และก่อนหน้านี้ตอนที่ตัดสินใจจะมาฝึกในโลกมนุษย์เขาก็ไม่ได้บอกเหลียนเม้งต่อหน้า แค่เขียนจดหมายแจ้งบิดาที่กำลังเดินทางท่องเที่ยวอยู่ข้างนอก เพราะนั่นที่บอกว่าไม่ได้เจอกันนานแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้เจอนานมาพักหนึ่งจริงๆ

"กำลังค่อยๆ ปรับตัวขอรับ ท่านพ่อมีเวลาวางมาหาข้าได้อย่างไร"

"วันที่เจ้าจัดงานประชุมพิจารณาคดีสาธารณะ ข้าก็กลับไปที่ยังเทียนเฟิงแล้ว ตอนนั้นก็ว่าจะไปหาเจ้า ถ้ามสารทุกข์สุกดิบสักหน่อย ไม่นึกว่าข้ามั่ว่วนอยู่ไม่กี่วัน เจ้าก็ออกจากแดนเทพไปแล้ว พอดีต่อจากนี้ข้าไม่ได้มีแผนเดินทางอะไร เลยตรงมาหาเจ้าที่นี่"

นี่ถึงตอนนั้นเหลียนเม้งเคยพูดถึงอิงเจาว่าลูกคนนี้ได้มาก ทว่าพูดคุยมองไม่เก่ง พูดแค่สามคำก็ทำให้บทสนทนาตายสนิทแล้ว

และตอนนี้อิงเจาก็ได้แสดงให้เห็นคุณสมบัตินั้นอย่างเต็มที่ เมื่ออยู่

ต่อหน้าท่านพ่อผู้มีรูปโฉมหล่อเหลาคืออินทนิลที่ไม่ได้เจอกันนาน อยู่ๆ เขาก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาในหัวแล้วเอ่ยปากถามออกไปทันที

"ที่ท่านพ่อบอกว่า นอกจากมาถามสารทุกข์สุกดิบแล้วก็ยังมีเรื่องสำคัญมาบอกข้าด้วยใช่หรือไม่ เช่นว่าในที่สุดท่านก็พบสหายหญิงผู้รู้ใจคนใหม่ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว?"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้มหาเทพเหลียนเมิ่งผู้ทรงเกียรติสูงสุดแห่งแดนเทพก็ถึงกับแสดงสีหน้าขบขันออกมาอย่างยากจะบรรยาย

"...ข้าพจะนี่ก็ออกแล้วว่าเหตุใดเราถึงไม่ได้เจอกันเสียนาน ดูเหมือนเจ้าจะอยู่ดีมีสุข จันทน์ข้ากลับก่อนดีกว่า เจอกันสักครั้งก็คงพอแล้วละ"

จริงๆ แล้วตอนแรกอิงเจาไม่ได้ใส่ใจเรื่องความรักของท่านพ่อบ้างนัก แต่ช่วงที่ได้อยู่กับท่านแม่ ได้ฟังคำบ่นซ้ำไปซ้ำมาของท่านแม่มาเรื่อยๆ ก็เปลี่ยนไป

'เรื่องอยู่ด้วยกัน เรื่องแต่งงานใหม่อะไรพวกนั้นเจ้าเลิกหวังได้เลย พ่อเจ้าไม่เคยรักข้า ข้าเองก็ไม่มีด้วยซ้ำว่าเขาเคยรักใครบ้างหรือไม่'

'เขาบอกว่าเข้าใจว่าความรักคืออะไร แต่ข้าก็ยังคงสงสัยมาก เจ้ากลับไปก็ลองสังเกตเขาดูสิว่าสายตาเขาเคยหยุดอยู่ที่สตรีคนใดหรือไม่ หรือแม้แต่บุรุษก็ได้สุดท้ายเจ้าจะพบว่า...ไม่มีเลยอย่างไรเสียแบบนั้นก็เหมาะจะอยู่คนเดียวมากกว่า!'

'แทนที่จะหวังให้เรากลับมาคืนดีกัน ข้าว่าเจ้าควรใส่ใจชีวิตรักของเขาบ้างนะ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะเจอคนที่รัก ไม่อย่างนั้นข้าก็ไม่มีวันเปลี่ยนความคิดที่มีต่อเขาหรอก เขาน่ะรักแต่ตัวเองเท่านั้น! เขารักตัวเขาเองคนเดียวแน่นอน!'

คำพูดทำนองนี้ฟังไปฟังมาอิงเจาก็ค่อยๆ เกิดความรู้สึกว่าควรสนใจชีวิตรักของท่านพ่อบ้าง และเพราะท่านพ่อคิดว่าตัวเองทำแบบนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ต่อให้ถูกถามเรื่องเกี่ยวกับความรักอีกฝ่ายก็จะแสดงท่าทีว่า 'เราไม่ได้สนิทกันขนาดที่เจ้าจะถามเรื่องนี้ได้นะ' แต่พออิงเจานึกได้ก็ยิ่งถามออกไปอยู่ดี จนทำให้มีอยู่พักหนึ่งที่เหลียนเมิ่งเห็นเขาแล้วถึงกับต้องหลบหน้า ไม่อยากคุยกับบุตรชายคนนี้เลยสักนิด

ตอนนี้พอเห็นว่าท่านพ่อพูดได้ไม่กี่คำก็จะกลับไป อิงเจจึงต้องรีบเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้สถานการณ์ดูกระอักกระอ่วนมากไปกว่านี้

"ท่านพ่ออย่าเพิ่งรีบไปสิ ท่านอุตส่าห์มาทั้งที ข้ายังมีเรื่องอีกมากมาย ที่อยากขอคำแนะนำจากท่าน ถ้าเป็นไปได้ก็อยากรบกวนท่านช่วยดูให้หน่อยว่าจะมีวิธีไหนที่สามารถเพิ่มรายได้ของแผนกได้บ้าง!"

ในใจของอิงเจมีคำถามเกี่ยวกับแผนกสิบเก้าอยู่มากมาย อีกทั้งมหาเทพเหลียนเม้งที่อยู่มาอย่างยาวนานขนาดนี้ก็อาจจะให้คำตอบกับเขาได้ เขาจะได้ไม่ต้องกลับไปหาคำตอบในแดนเทพอีก

เพราะอิงเจยังคงรู้สึกยำเกรงอยู่บ้าง และก็คิดว่าเหลียนเม้งต้องมีวิชาป้องกันที่ใช้สกัดพลังพิเศษบางอย่างแน่ๆ เขาเลยไม่กล้าอ่านใจ แม้ว่าเขาจะอยากรู้ความคิดในใจเหลียนเม้งมากมาตลอดก็ตาม

"พอมารู้สึกว่าประสบการณในโลกมนุษย์แล้ว เจ้าก็รู้จักมาขอความช่วยเหลือจากข้าแล้ววี่"

เหลียนเม้งเล็กคิ้วเล็กน้อย ท่าทางเหมือนรู้สึกว่าการณ์ตรงหน้าเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก

พอเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้ปฏิเสธตรงๆ อิงเจก็รีบพูดต่อทันที

"ตอนอยู่ในแดนเทพไม่มีเรื่องอะไรที่ทำให้ข้าลำบากใจ เรื่องเล็กๆ ข้าก็จัดการเองได้หมด แต่เรื่องของแผนกสิบเก้านี้ไม่เหมือนกัน ข้ามีหลายเรื่องอยากถาม ท่านพ่อมีประสบการณ์มาก น่าจะให้คำแนะนำที่เอาไปใช้ได้จริงใช้ใหม่ขอรับ"

หลังจากเขาพูดจบ สีหน้าของเหลียนเม้งก็ฉายแววประหลาดใจขึ้นมา นิดหน่อยทันที

"เจ้าถึงขั้นพูดจาประจบประแจงผู้อื่นเป็นด้วยหรือ ตอนอยู่ในโลกมนุษย์แห่งนี้ เจ้าไปเจออะไรมากันแน่"

ท่านพ่อ ข้าประจบเป็นอยู่แล้วนะ แค่โดยปกติข้ามักจะพูดแบบนี้กับท่านแม่เท่านั้น ท่านไม่มีวาสนาจะได้ยินก็เท่านั้นเอง

"เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือท่านหลงกลหรือไม่"

อิงเจาไม่ได้ตอบคำถามของเหลียนเมิ่ง เรื่องโง่ๆ ที่เขาทำในสองเดือนมานี้ไม่ใช่เรื่องที่เขายากจะรายงานให้เหลียนเมิ่งฟัง

"ข้าไม่หลงกลหรอก แต่ลองเล่าปัญหาที่เจ้าเจามาให้ข้าฟังสิ ข้าพอจะสนใจอยู่บ้าง"

พอจะสนใจอยู่บ้าง...ทำไมฟังดูเหมือนแคะจะมาฟังเรื่องอะไรสนุกๆ เลยละ แล้วพอข้าเล่าจบ ท่านพอจะล้อข้าอย่างสนุกสนาน จากนั้นทั้งทำยด้วยคำว่าให้ข้าสู้ๆ แล้วก็จากไปเลยใช่หรือไม่

อิงเจาคิดว่าด้วยนิสัยของเหลียนเมิ่ง การทำแบบนี้ก็น่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อได้พูดก็ยังมีโอกาส เขาจึงเริ่มเลือกที่จะพูดออกไปตรงๆ

"ดูเหมือนว่าแผนกสืบเก่าจะรับสมัครเจ้าหน้าที่ใหม่ได้ยาก ข้าสามารถรับวิญญานที่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ได้หรือไม่ขอรับ"

จะเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่อย่างไรคือเรื่องที่อิงเจากำลังลุ่มหลงอยู่ในตอนนี้ แม้ว่าการเพิ่มคนทำงานจะหมายถึงการต้องจ่ายเงินเดือนเพิ่มขึ้น แต่ในระยะยาวการได้คนใหม่ที่มีความสามารถถือเป็นคำตอบที่ถูกต้องในการขยายบริษัท

"รับสมัครวิญญานที่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่? แล้วเจ้าจะให้ค่าตอบแทนอะไรกับพวกเขา"

หากวิญญานที่ไม่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ทำภารกิจจนสะสมแต้มครบก็จะได้รับสิทธิ์ในการไปเกิดใหม่ ส่วนพวกที่มีสิทธิ์อยู่แล้ว...แน่นอนว่าต้องมีสิ่งล่อใจอื่นถึงจะทำให้พวกเขาอยากอยู่ทำงานที่นี้ต่อ

"ถ้ารับสมัครได้ เราก็แค่ตกลงกันเรื่องค่าตอบแทนที่สมเหตุสมผล... ท่านพอคิดว่าเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

ในส่วนของค่าตอบแทนนั้น ตอนนี้อิงเจายังไม่ได้มีแนวคิดอะไรชัดเจน

"งั้นลองบอกข้าก่อนว่าเหตุใดเจ้าถึงอยากเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่นัก มันจำเป็นขนาดนั้นเลยหรือ"

เหลียนเมิ่งเปลี่ยนคำถาม อิงเจาเลยได้แต่ทำหน้าลำบากใจ ก่อนจะเริ่มเล่าความลำบากของตัวเองออกมา

"ข้าอยากหาเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถเพิ่มเพื่อจะได้เพิ่มรายได้ให้

กับแผนก เพราะแต่เดิมมักจะจ่ายเงินเดือนไม่ไหว ทำให้ข้ารู้สึกผิดกับพนักงานที่ตั้งใจทำงานกันจริงๆ"

"เงินเดือน...?"

เหลียนเหมิงชะงักไปสองสามวินาที เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ พอผ่านไปสักพักเขาจึงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

"มันเป็นสิ่งที่ต้องใส่ใจด้วยหรือ จะจ่ายหรือไม่จ่ายก็ไม่เป็นไรมัง"

คำพูดของเขาทำเอาอิงเจาช็อกจนถึงกับไม่รู้จะตอบยังงี้ไปชั่วขณะ ที่แท้ท่านพ่อเป็นคนแบบนี้เองหรือ จะไม่เป็นไรได้ยังไงล่ะ! ในเมื่อมีการเสนอว่าจะจ่ายเงินเดือน ก็ต้องจ่ายตามนั้นสิ!

"ท่านพ่อ เหตุใดท่านถึงพูดแบบนี้ล่ะ"

เมื่อเห็นสีหน้ารับไม่ได้ของอีกฝ่าย เหลียนเหมิงจึงอธิบายเพิ่มเติมเล็กน้อย

"พวกเขาไม่ได้มาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่เพราะเงินเดือนตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ในเมื่อเป็นแบบนี้เงินเดือนก็ถือเป็นของที่มีหรือไม่มีก็ได้"

หมายความว่าหากการที่ให้อีกาสพวกเขาได้ไปเกิดใหม่ก็ถือว่าดีมากแล้วใช่ไหม แต่ถ้าให้แค่เรื่องนั้น แล้วสภาพแวดล้อมการทำงานยังแย่อีก มันก็คงไม่มีใครอยากมาทำงานหรอก!

"แต่ว่าแผนกให้คำมั่นว่าจะมีเงินเดือน แบบนั้นก็ต้องมีสิทธิรับ มันเป็นเรื่องของความน่าเชื่อถือ"

เขาพยายามโต้แย้งอย่างมีเหตุผล แต่เหลียนเหมิงก็ตอกกลับมาอย่างรวดเร็วด้วยคำพูดประโยคเดียว

"แค่ยกเลิกคำมั่นสัญญานั้นตั้งแต่วันนี้ไปก็จบเรื่องแล้ว อย่างมากก็แค่ทยอยจ่ายเงินเดือนที่ค้างพวกเขาอยู่ให้ครบ แบบนี้นั้นง่ายขึ้นเยอะเลยใช่ไหมละ"

ไม่ใช่! มันไม่ใช่เลย! วิธีแก้ปัญหารื่องจ่ายเงินเดือนไม่ได้ทำไม่ถึงเป็นการไม่จ่ายเงินเดือนละ แบบนี้นั้นไม่ทำเกินไปหน่อยหรือ

"ข้าว่าทำแบบนี้มันโหดร้ายเกินไป การจะให้เจ้าหน้าที่ตั้งใจทำงานก็ควรสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้พวกเขาด้วย ถ้าไม่มีเงินเดือน พวกเขาก็ต้องไป

รับงานพิเศษในโลกมนุษย์เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เวลาทำงานก็จะไม่ตั้งใจ อาจจะหมดแรง...ยังก็เถอะ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าอยากเห็นเจ้าหน้าที่ต้องมีเงินเดือนขอรับ!"

"ตอนนี้เจ้าคือหัวหน้าแผนกสืบเก่า ถ้าเจ้าคิดว่าควรมีเงินเดือนก็จ่ายเงินเดือนไปเถอะ ไม่ใช่ปัญหาอะไร ถ้าอยากเพิ่มรายได้ของแผนกก็ทำได้ โดยการปรับแต่งลูกแก้วคริสตัล มันจะช่วยเพิ่มผลตอบแทนจากภารกิจได้ เจ้าต้องการแบบนั้นใช่หรือไม่"

แม้อิงเจาจะยังไม่รู้ว่าต้องปรับแต่งยังไง แต่พอได้ยินว่าสามารถช่วยเพิ่มรายได้ได้ เขาก็ตาเป็นประกายทันที

"ข้าต้องการขอรับ! แล้วเรื่องที่ข้าเพิ่งถามไปละ การรับสมัครวิญญาณที่มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ ท่านพอคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ขอรับ"

ตราบไคที่สามารถเพิ่มค่าตอบแทนของภารกิจได้ แล้วเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่เข้าไปอีก การขยายแผนกก็จะไม่ใช่แค่ความฝันอีกต่อไป!

"ไยเจ้าถึงหมกมุ่นกับการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่นักเล่า เพื่อเพิ่มพนักงานแล้ว ถึงขั้นยอมรับวิญญาณที่ไม่เข้าเกณฑ์มาทำงานด้วย?"

เหลียนเมิ่งถามอย่างไม่เข้าใจ ส่วนอิงเจาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมบิดาของตนถึงถามแบบนี้

"ก็การเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำหรือขอรับ ยังมีคนมากขึ้น แผนกก็จะขยายตัวมากขึ้น และสามารถช่วยวิญญาณที่ไม่ยอมไปเกิดใหม่ได้มากขึ้นด้วย! ตอนนี้ในแผนกมีเจ้าหน้าที่แค่สิบคน มันไม่พอแน่ๆ พลังเทพของข้าสามารถเปิดภารกิจได้มากมาย แต่กลับไม่มีคนพอที่จะไปรับภารกิจ แบบนี้ไม่น่าเสียตายแยะหรือขอรับ"

คำพูดของอิงเจาทำให้เหลียนเมิ่งแสดงสีหน้าเหมือนเข้าใจแจ่มแจ้ง

"อย่างนี้เอง อิงเจา ดูเหมือนว่า...เจ้าอาจจะเข้าใจจุดประสงค์ในการมีอยู่ของแผนกสืบเก่าผิดไปหน่อยนะ"

เข้าใจผิด?

อิงเจาชะงักเล็กน้อย มองเหลียนเมิ่งอย่างงงๆ รอฟังเขาอธิบายต่อ

"เจ้าคิดว่าจุดประสงค์ของแผนกสืบแก้คือการช่วยเหลือวิญญาณที่ไม่ยอมไปเกิดใหม่ให้คลายความอาฆาต แล้วสามารถไปเกิดใหม่ได้อย่างสงบสุขไหม"

"ใช่ขอรับ ไม่ใช่แบบนั้นหรอกหรือ"

"เจ้าลองคิดดูให้ดีๆ ถ้าจุดประสงค์เป็นแบบนั้นจริง แล้วทำไมตำแหน่งหัวหน้าแผนกสืบแก้ถึงกลายเป็นใครจะมาเป็นก็ได้ แล้วทำไมทุกคนที่เคยเป็นหัวหน้าแผนกมาก่อนถึงไม่เคยคิดจะขยายแผนกเลย"

เหลียนเหมิงไม่ค่อยชอบตอบคำถามอิงเจาตรงๆ เขามักจะให้ลูกลองตั้งใจคิดด้วยตัวเองก่อน ถ้าคิดไม่ออกจริงๆ เขาก็จะเฉลยให้

"ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่คิดจะพัฒนาหรอกหรือ แค่เข้ามาเก็บประสบการณ์ใส่ประวัติเท่านั้นเอง? ที่ว่าใครจะมาเป็นก็ได้ก็คงเพราะในแดนเทพไม่ได้ให้ความสำคัญกับแผนกนี้ อาจเป็นเพราะการช่วยเหลือวิญญาณพวกนี้ส่งพวกเขาไปเกิดใหม่ไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรกับแดนเทพโดยตรง เป็นแค่การทำความดีเท่านั้น"

พอได้ยินแบบนั้นเหลียนเหมิงก็มองลูกชายผู้ใส่เสื้อและมีจิตใจดีงามก่อนจะถอนหายใจ

"สิ่งที่เจ้าพูด...โดยรวมก็ไม่ได้ผิดอะไร แต่ก็ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ซึ่งก็คือความหมายของการมีอยู่ของแผนกสืบแก้ว่าทำไมถึงก่อตั้งแผนกนี้ขึ้นมา ทำไมถึงไม่ได้รับความสำคัญ ไม่ลงทุนอะไรกับมัน แต่ก็ไม่เคยเลิกมันไปเสีย เจ้าคิดไม่ออกจริงๆ หรือ"

ข้าคิดไม่ออกจริงๆ มันยังจะมีเหตุผลอื่นได้อีกหรือ หรือว่าข้าคิดอะไรพลาดไป ข้ามองข้ามบางสิ่งบางอย่างไปใช่ไหม

อ้าวๆ ถ้าอ่านใจได้ก็คงดี ตอนนี้ในใจของท่านพ่ออาจจะกำลังดำซำว่าโง่งมอยู่ก็ได้...

ในสภาพที่คิดคำตอบไม่ออกอิงเจาก็ผลอมองไปยังจิ้งจูที่เอนอยู่เงิบๆ ด้านหลัง จิ้งจูคั่นเคยกับสายตาแบบนี้ของอิงเจาดี เมื่อถูกอิงเจาจ้องเขาก็เอยขึ้นอย่างจนใจ

"ท่านอิงเจา ถึงแม้ผมจะเดาคำตอบออกหรือไม่ออกก็ตาม แต่ที่ท่านมองผมแบบนั้น...หมายความว่าอยากให้อ้อมช่วยท่านตอบคำถามของท่านมหาเทพหรือครับ"

"...ไม่ใช่อยู่แล้วสิ!"

ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น! ก็แค่ชินไปหน่อยเท่านั้นเอง ช่างเถอะ จะอธิบายไปทำไมกัน ในเมื่อคิดอยู่ในใจ พวกเขาไม่ได้ยินซะหน่อย

เพราะจิ้งจอกตัวออกมา เหลียนเมิ่งจึงเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

"เจ้านี่...ดูคunning นะ"

พอได้ยินคำพูดนั้นจิ้งจอกก็ยิ้ม

"ท่านมหาเทพจำข้าไม่ได้แล้วหรือครับ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้ายังคงจำท่านไว้ในใจเสมอเลยนะ"

บทสนทนายาระหว่างสองคนนั้นทำเอาอิงเจาเบิกตากว้างอย่างเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

คุณจี้เคยเจอท่านพ่อด้วย? ตั้งแต่เมื่อไร พวกเขารู้จักกันได้ยังไง

"เจ้าเคยเจอข้านี้รึ รอเดี๋ยวนะ ข้าจะลองย้อนความจำดูหน่อย"

ด้วยความอยากรู้เหลียนเมิ่งจึงใช้พลังเทพย้อนภาพความทรงจำของตัวเองในอดีต

ไม่นานนักภาพที่เกี่ยวข้องกับจิ้งจอกก็ฉายขึ้นในหัวของเขา

ในฐานะเทพชั้นสูงสุดของแดนเทพ จริงๆ แล้วเหลียนเมิ่งไม่ได้อยู่ในแดนเทพมากนัก เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ออกเดินทาง บางทีก็อยู่ในโลกต่างมิติ บางทีก็ในแดนวิญญาณ จะไปที่ไหนก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์

ครั้งนั้นเขาเดินทางไปยังแดนวิญญาณ โดยมีจุดหมายคือ 'ทะเลอนธการ' หนึ่งในพื้นที่คุมขังวิญญาณในแดนวิญญาณ ที่นั้นรวบรวมแต่ดวงวิญญาณที่มีบาปหนา เป็นกลุ่มวิญญาณที่อันตรายที่สุดในบรรดาผู้ที่ถูกริบสิทธิ์ในการไปเกิดใหม่

ทะเลอนธการคือสถานที่มืดสนิทที่มีเพียงสีดำล้วนสมชื่อ พื้นที่แบ่งออก

เป็นท้องฟ้ากับทะเล แต่ด้วยสีดำนวลที่เป็นหนึ่งเดียวกันจึงไม่มีใครมองเห็น
เส้นขอบฟ้าที่อยู่ระหว่างสองสิ่งนั้นได้ วิญญาณบาปเหล่านั้นบางตนลอยอยู่
กลางอากาศ บางตนจมอยู่ใต้ทะเลลึก ถูกดวงอาทิตย์สีดำนัดเผาและถูก
น้ำทะเลกัดกร่อนวันแล้ววันเล่า พวกเขาไม่สามารถมองเห็นวิญญาณดวงอื่นๆ
ได้ และไม่รู้ว่าด้วยซ้ำว่าบทลงโทษนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อใด

เหลียนเม้งเข้ามาจากด้านบนของทะเลอนธการ ในสถานที่แห่งนี้
การปรากฏตัวของเขาเหมือนแสงไฟสว่างอย่างฉับพลันกลางความมืด โดดเด่น
และแสบตา แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากวิญญาณที่ถูกลงโทษอยู่ที่นั่น เขา
สามารถมองเห็นวิญญาณทุกดวงภายในพื้นที่นี้ และในขณะนั้นวิญญาณ
ส่วนใหญ่ก็หันมาจ้องมองเขา ถึงแม้พวกเขาไม่รู้ว่าแสงสว่างนี้คืออะไร ทว่า
เหล่าวิญญาณอยู่ในความมืดมานานจนกระทั่งจะมองร่างของเหลียนเม้งก็ยัง
มองไม่ไหว

การเปลี่ยนแปลงเพียงหนึ่งในทะเลอนธการตลอดหลายปีทำให้
บางคนแสดงท่าทางระแวงระวัง ขณะที่บางคนกลับเปี่ยมไปด้วยความปรารถนา
ที่จะเข้าไปใกล้

แต่วิญญาณเหล่านั้นล้วนถูกพันธนาการไว้กับที่ สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้
คือส่งเสียงร้องตะโกน ถามคำถาม หวังว่าเหลียนเม้งจะตอบพวกเขาบ้าง

เสียงอีกทีที่เหล่านั้นเหลียนเม้งไม่ได้สนใจแม้แต่น้อย เขาร่อนตัวลงจาก
ท้องฟ้ามายังผิวน้ำ มองวิญญาณที่อยู่รอบตัวอย่างไร้อารมณ์ สำหรับเขาแล้ว
วิญญาณที่อยู่ที่นี่เพียงแค่วาดตามองก็สามารถเข้าใจเบื้องหลังได้หมดเปลือก
ส่วนใหญ่ล้วนถูกข่มจนดำมืดเหมือนกับทะเลอนธการ ไม่ควรค่าที่จะได้รับ
ทรัพยากรอีกต่อไป ทั้งยังไม่มีคุณค่าใดๆ ในตัวเองอีกแล้ว

ในสายตาของเขา วิญญาณที่ไร้คุณค่าก็ไม่ต่างอะไรจากฝุ่นผงที่เพียงแค่
สะบัดมือก็เฝ้าได้โดยไม่ต้องให้เหตุผลอะไร แต่เมื่อเขาดำลึกลงไปในทะเล
ในขณะที่ยังมองไปแล้วเห็นภาพที่เหมือนๆ กัน เขาก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย และ
ครุ่นคิดว่าจะไปจากที่นี่ดีหรือไม่

ทว่าเขายังไม่ทันได้ทำอะไรก็ถูกดึงดูดด้วยความสนใจด้วยดวงตาคู่หนึ่งที่

อยู่ในทะเลลึก

ในสี่ดำเข้ม สีสนของมันเด่นชัดในญาณวิเศษของเขา เหลียนเหมิงหยุดด้าลงไปต่อ แล้วตรงไปยังวิญญานดวงนั้นทันที

เมื่อดำน้ำลึกมาถึงระดับนี้แล้ว วิญญานรอบข้างก็เหลือน้อยลง ต้องทำผิดบาประดับไหนถึงจะจมลงมาที่ความลึกระดับนี้เหลียนเหมิงเองก็พอจะคาดเดาได้ แต่คนบาปเช่นนี้ทำไมถึงมีดวงตาที่ใสกระจ่างอย่างนี้ได้ เขาสงสัยเหลือเกิน และอยากรู้คำตอบอย่างแทบอดใจรอไม่ไหว

'ยังมีสติอยู่หรือไม่ เจ้าทำผิดอะไรถึงถูกจองจำอยู่ที่นี้'

การชำระวิญญานด้วยการกัดกร่อนเป็นการลงโทษที่ทรมานมาก ถ้าพลังจิตของวิญญานไม่แข็งแกร่งพอ ถูกชำระไม่กี่ปีก็จะกลายเป็นวิญญานเร่ร่อนที่ไร้สติ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ

'ข้าเหวอ...'

วิญญานตรงหน้าไม่ทำให้เขาผิดหวัง ยังมีสติสัมปชัญญะอยู่ แม้จะตอบข้าไปบ้าง แต่แววดตายังแจ่มใส ดูแล้วยังมีสติรับรู้ستیอยู่

'ใช่ เจ้านั้นแหละ เจ้าทำความผิดอะไรมาถึงได้ถูกจองจำอยู่ที่นี้'

เหลียนเหมิงถามซ้ำอย่างใจเย็น รอให้อีกฝ่ายเล่าเรื่องของตัวเองออกมาจากปากของตนเอง

'...ข้าทำลายโลกของข้าเอง'

วิญญานตอบเสียงเบา

'ข้า...ยังไม่ทันได้รู้เลยว่าโลกมันเป็นยังไง...ก็ทำลายมันไปแล้ว'

วิญญานที่ถูกขังอยู่ในแดนวิญญานนี้มาจากหลากหลายโลกต่างมิติ การทำลายโลกหนึ่งไปย่อมเป็นความผิดใหญ่หลวง แต่จากความสับสนในน้ำเสียงของอีกฝ่าย มันเหมือนเขาไม่ได้ตั้งใจ และไม่รู้ด้วยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เรื่องพวกนี้เหลียนเหมิงรู้สึกว่ามันไม่ควรจำเป็นต้องเข้าใจละเอียดขนาดนั้นก็ได้ เขาทำอะไรตามสัญชาตญาณล้วนๆ และเขาก็เชื่อในสัญชาตญาณของตนเอง

'ข้าพาเจ้าออกไปจากที่นี่ได้ ให้เจ้าได้เห็นโลกอื่น ได้สัมผัสชีวิตของผู้อื่น'

เมื่อทุกอย่างจบลง เจ้าก็จะได้ไปเกิดใหม่ เจ้าสนใจหรือไม่'

เหลียนเหมิงเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม หากอีกฝ่ายไม่ออกไปเขาก็จะไม่บังคับ

'ข้าต้องแลกด้วยอะไรบ้าง'

'ไม่ต้องแลกอะไรทั้งนั้น แค่ตามข้ามาก็พอ'

อาจเพราะยากจะเชื่อได้ว่ามีเรื่องดีขนาดนี้ในโลก วิญญาณจึงถามด้วยความสงสัย

'ทำไมกัน'

เหลียนเหมิงเพียงยิ้มตอบกลับความงุนงงของอีกฝ่าย

'เพราะข้ารู้สึกว่าคุณสมควรได้รับโอกาสนั้น'

แม้ในใจยังลังเล แต่สุดท้ายวิญญาณก็ตอบตกลง บางทีเขาเองก็อาจจะอยากให้อีกฝ่ายตัวเองอีกสักครั้ง โอกาสในการไปจากที่นี่และเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

'เจ้าชื่ออะไร'

ขณะใช้พลังเทพเผาทำลายสายสัมพันธ์ระหว่างทะเลอนธการกับวิญญาณเหลียนเหมิงก็เอ่ยถามขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจนัก

'ข้าไม่มีชื่อ'

เมื่อหลุดพ้นจากพันธนาการของทะเลอนธการ รูปร่างของวิญญาณก็ค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้น เขาจับมือที่เหลียนเหมิงยื่นมาให้ด้วยท่าที่สงบนิ่ง จากนั้นจึงพูดต่อ

'พวกเขาเรียกข้าด้วยหมายเลข ข้ารู้แล้วว่า...นามสกุลของข้าเหมือนจะเป็น 'จี้' '

'ถ้าเจ้าไม่รังเกียจ ข้าตั้งชื่อให้เจ้าเอาใหม่'

อีกฝ่ายพยักหน้า เหลียนเหมิงจึงมองเขา แล้วก็ึกชื่อขึ้นมาได้ทันที

'จิ้นเอาชื่อว่างซู่* แล้วกัน คำว่า 'ลิ้ม' กับ 'การเริ่มต้น' เรื่องราวของโลกก่อนหน้านั้นเจ้าก็ลิ้มมันไปให้หมด ถือเป็นทั้งคำปลอบใจและคำอวยพรจากข้า'

เจตนาเดิมของเหลียนเหมิงคืออยากให้เขาปล่อยวางอดีตแล้วเริ่มต้นใหม่ ทว่าเมื่ออีกฝ่ายได้ฟังแล้วเหมือนจะต่อต้านอย่างมาก

* คำว่า 'ว่าง' จาก 'วังจี้ (忘記)' แปลว่าลืม และคำว่า 'ซู่' จาก 'ซู่สือ (初始)' แปลว่าการเริ่มต้นหรือจุดเริ่มต้น

'ไม่ ข้าไม่อยากรี...และรีไม่ได้ด้วย'

เขากล่าวอย่างเจ็บปวด แล้วจึงเงยหน้าขึ้นตอบด้วยสีหน้าแว่แน่ แก่ไข
ข้อที่ได้รับจากมหาเทพ

'วังซู* ที่หมายถึง 'เผ่ามองจุดเริ่มต้น' ข้าจะใช้ชื่อนี้แล้วกัน ทุกสิ่งที่ข้า
เคยพบเจอไม่อาจแก้งทำให้เป็นว่าไม่เคยเกิดขึ้น ไม่ว่ายังงี้ก็ทำไม่ได้'

เหลียนเม้งมองเห็นความยัดมันที่ยากจะสั่นคลอนในดวงตาสีม่วงคู่นั้น
ความยัดมันนี้จะพาชะตากรรมของชายหนุ่มผู้นี้ไปสู่ที่ใด เหลียนเม้งก็ไมรู้แน่ชัด
แต่เขาก็ถอนหายใจออกมา

แม้จะไม่อาจรู้แน่ชัดได้ แต่เขาก็รู้ว่าหากไม่มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น
มันก็ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะเส้นทางที่เต็มไปด้วยขวากหนามและความ
ทุกข์ยาก

"คุณจี้ครับ ท่านพ่อมีชีวิตอยู่มานาน ผ่านอะไรมามาก ความทรงจำเลย
เยอะเกินไป มักจะมีอาการความจำเสื่อมอยู่บ่อยๆ ต้องใช้พลังเทพย้อนความจำ
อยู่เรื่อย คุณรอสักครู่นะ"

ระหว่างที่เหลียนเม้งกำลังย้อนความจำ อิงเจาก็อธิบายให้จี้วังซูฟัง
เล็กน้อยด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจสถานการณ์

"...อธิบายด้วยคำว่าความจำเสื่อมนี้มันไม่ค่อยเหมาะสมครับ"

จี้วังซูตั้งข้อสงสัยกับการใช้คำของหัวหน้า

"แต่ถ้าเขาไม่ใช้พลังย้อนความจำก็จะนึกไม่ออกเลย มันก็แทบไม่ต่าง
อะไรกับความจำเสื่อมนี่นา ไม่เหมาะสมตรงไหนกัน"

อิงเจาไม่คิดว่าคำพูดของตนจะมีปัญหาอะไร

"ผมแค่รู้สึกว่าคุณพูดแบบนี้แล้วมันฟังดูเหมือนกำลังพูดถึงคนแก่
สมองเสื่อมนะครับ แต่ถ้าพวกท่านไม่ถือก็ไม่เป็นไรครับ"

"..."

เมื่อได้ยินคำอธิบายของจี้วังซู อิงเจาก็เริ่มรู้สึกว่าคุณพูดของตัวเอง

* 'วัง' ในชื่อนี้มาจากคำว่า 'วัง (望)' ที่แปลว่ามอง มองดู

อาจจะเสียมารยาทต่อท่านพ่อของตนไปหน่อย แต่เขาก็ยังนึกคำที่ดีกว่านี้
ไม่ออกจึงต้องปิดปากเงียบไว้

โชคที่ที่ความกระอักกระอ่วนนี้ไม่ได้กินเวลานานนัก เหลียนเมิ่งย่อน
ความจำเสร็จพอดี

"ข้าดูความทรงจำจบแล้ว"

เมื่อเหลียนเมิ่งได้สติกลับมาแล้วหันกลับมาองจี้วังซูอีกครั้ง แวดตา
ก็อ่อนลงกว่าเมื่อครู่มาก

"ที่แท้ก็เจ้านี่เอง อัญมณีที่ข้าพากลับมาจากทะเลนธการด้วยตัวเอง
ผ่านมาหลายปีแล้ว โยเจ้ายังอยู่ที่นี้ ไม่ไปเกิดใหม่อีก"

คำที่เขาใช้เรียกทำให้อิงเจียนอึ้งอยู่กับที่ จี้วังซูเองก็มีสีหน้าไม่สบายใจ

"ท่านมหาเทพ หากท่านยังจำชื่อของข้าได้ ก็ขอให้เรียกข้าด้วยชื่อเถอะ
ขอรับ"

"ท่านพ่อ ข้าเพิ่งเคยได้ยินท่านพูดถึงใครแบบนี้เป็นครั้งแรก มันมีความหมาย
พิเศษอะไรหรือเปล่า"

อัญมณีเลียนะ! ท่านพ่อพูดว่าคุณจี้เป็นอัญมณี! นี่น่าจะเป็นคำเรียก
ในเชิงบวกใช่ไหม ข้าแทบไม่เคยได้ยินท่านพ่อชื่นชมใครเลย หรือว่าท่านพ่อ
จะรู้สึกอะไรกับคุณจี้เป็นพิเศษ?

แต่ถ้ารู้สึกพิเศษจริง ทำไมถึงลืมคุณจี้ไปได้ล่ะ ไม่ควรลืมเขาสิ นี่มันอะไร
กันแน่เนี่ย

"ข้าไม่รู้ว่าเจ้าคาดหวังว่าจะได้คำตอบแบบไหนนะ คำนี้ก็แค่การบรรยาย
ถึงสิ่งทั้งดงาม ใช้เรียกแสงของจิตวิญญาณที่เขาเปล่งออกมา ตอนนั้นที่
ข้ามองเข้าไปในดวงตาเขา เปลวไฟที่ยังไม่มอดนั้นมันงดงามเหมือนอัญมณี"

...ข้ายังไม่แน่ใจเข้าไปใหญ่แล้ว ไม่มีความรู้สึกพิเศษจริงๆ เหนือ ข้าคิด
ว่าคำพูดพวกนี้ฟังดูน่าขนลุกมาก หรือข้ารู้สึกไปเองนั่นแหละ

"ท่านพ่อ... ท่านคิดว่าข้างดงามไหม"

เดิมที่จี้วังซูกำลังหน้าแข็งที่ออกจากสิ่งที่เหลียนเมิ่งพูด พอได้ยินอิงเจา
ถามขึ้นมาแบบนี้ก็ถูกดึงความสนใจทันที ก่อนจะหันไปมองอีกฝ่ายด้วย

สายตาเหมือนกำลังมองคนที่มืด

ทำไมคุณจิ้มองข้าแบบนี้ล่ะ ข้าแค่อยากรู้ความเห็นของท่านพ่อว่า
จะประเมินข้าต่างกันแค่ไหน!

"หลังจากมาอยู่โลกมนุษย์เจ้าไปเจออะไรมาบ้าง แต่ก่อนเจ้าไม่เคย
ถามอะไรแบบนี้กับข้าเลยนะ"

แววตาเป็นห่วงของเหลียนเม้งทำให้อิงเจาถึงกับไปไม่เป็น

ใช่ ถูกต้อง แต่ก่อนข้าไม่มีทางถามเรื่องแบบนี้หรอก แต่เพราะท่าน
ไม่เคยแสดงท่าทีสนใจใครเป็นพิเศษเลยต่างหาก หาได้ยากที่ท่านจะแสดงท่าที
ที่ต่างออกไปเหมือนอย่างเช่นตอนนี้ ข้าก็แค่อยากรู้ว่าคุณจิ้มมีความพิเศษ
มากแค่ไหนสำหรับท่าน!

...แม้ว่าจริงๆ แล้วสิ่งที่ข้าอยากรู้มากที่สุดคือคุณจิ้มจะกลายมาเป็นคนรัก
คนใหม่ของท่านพ่อไหม...แค่คิดก็รู้สึกอึดอัดใจไม่ได้แล้ว สับสนไปหมดแล้ว...

"ท่านตอบคำถามของข้าก่อนได้ไหม"

"คำถามเมื่อไหร่หะเหอ เจ้าก็ดังมากมาอยู่แล้ว เรื่องนี้ไม่ต้องมาถามข้า
หรอก เจ้าก็รู้ตัวอยู่แล้วไม่ใช่หรือ"

ข้าว่าท่านพ่อไม่ได้ตอบคำถามข้าเลย น่าหงุดหงิดจริง! อยากร่านใจ
ซะมิด!

"กลับมาที่หัวข้อเดิมเถอะ อาซู ทำไมเจ้ายังอยู่ในแผนกสืบเก่าอีก ด้วย
ความสามารถของเจ้า แต่มันก็น่าจะครบตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ"

อะ...อาซู? เรียกแบบนี้มันดูสนิทสนมเกินไปไหม ท่านพ่อเรียกชื่อข้า
เต็มยศตลอดเลยนะ!

"ท่านมหาเทพ ท่านไม่จำเป็นต้องใส่ใจคนธรรมดาอย่างผมขนาดนั้น
หรอกขอรับ เหตุผลที่ผมยังอยู่ที่นี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลย"

จิ้งชู่ดูไม่อยากตอบตรงๆ พอได้ยินแบบนั้นเหลียนเม้งจึงเปลี่ยนคำพูด
ของอีกฝ่ายเล็กน้อย

"นี่ไม่ใช่ความใส่ใจ แค่อยากรู้เฉยๆ เจ้ายินดีจะคลายความสงสัยให้ข้า
หน่อยได้ไหม"

"ไม่ยินดีขอรับ แต่ถ้าท่านยอมช่วยคลายความสงสัยให้ผมบ้าง เรา
อาจจะแลกกันได้"

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้นเหลียนเหมิงก็ถามอย่างสนใจขึ้นมา

"แล้วเจ้าอยากรู้เรื่องอะไรล่ะ ลองถามดูสิ"

พอเห็นว่าเขาคิดจะแลกเปลี่ยนด้วย จี้ว์งชู่ก็เหลือบมองอิงเจา แล้วถาม
คำถามในใจของตัวเอง

"ผมแค่อยากรู้ว่าท่านสอนลูกชายยังงี้ ถึงได้ทำให้เขาออกมาได้ชื่อ
บริสุทธิ์แบบนี้ คนละชั่วกับท่านเลยนะขอรับ"

神界直屬第十九號部門 3
DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 3

แผนก 19 ขึ้นตรงต่อแดนเทพ 3
水泉 Shui Quan เขียน
Harumeki Pan แปล

จำนวน 200 หน้า
ราคา 259 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2568

《神界直屬第十九號部門》
DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 3
© Shui Quan, Chu Kuan [2023]

First published in Taiwan in (2023) by Kadokawa Taiwan Corporation.
Thai edition published by agreement with Kadokawa Taiwan Corporation,
through The Grayhawk Agency Ltd.
Thai translation copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3439-2

ภาพประกอบ 竹官 (Chu Kuan)
ออกแบบพอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

รายได้แผ่นกยังติดลบ เงินเดือนยังจ่ายไม่ครบ
แต่เรื่องปั่นป่วนกลับโถมเข้าใส่แผ่นกสับเก้าไม่หยุด!

ฐานะกายากเทพระดับสูงของ 'อิงเงา' ถูกเปิดเผยเป็นที่เรียบร้อย
เหล่าเจ้าน้ำที่ยังไม่ทันหายตกตะลึงก็ต้องอึ้งอีกรอบ
เมื่อรู้ว่าแขกที่มาเยือนในรอบหลายร้อยปีเป็นถึง 'มหาเทพเหลียนเม้ง'
ท่านพ่อผู้มีชื่อเสียง(ง)เลื่องลือของหัวหน้าแผ่นก!
แถมการมาเยือนครั้งนี้ไม่ใช่แค่การเยี่ยมเยียนลูกชาย
แต่เป็นการมอบภารกิจสุดโหดที่อาจกำหนดชะตาของพวกเขา

ถึงคราวแผ่นกสับเก้าต้องเลือกแล้ว
ว่าจะยอมรับภารกิจจากโลกอื่นหรือเสี่ยงถูกยุบแผ่นกทิ้ง!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3439-2

9 786160 634392

ราคา 259 บาท

www.enter-books.com